

Klubbens historie

Rosporten hører til blandt de allerældste idrætsgrene i Vordingborg – i hvert fald når der er tale om idræt organiseret i klubber eller foreninger. Helt nøjagtigt kan man vel betegne roningen som den næstældste idræt i byen, idet gymnastikforeningen som den ældste er et par år ældre end roklubben, og fodbolden i Vordingborg Idrætsforening eller vel oprindeligt i Boldklubben “Frem” er nogle måneder yngre. Under alle omstændigheder har rosporten nu eksisteret i Vordingborg i 100 år.

1904

Det ville have været meget nærliggende at indlede med at citere dele af referatet fra det stiftende møde i 1904, når der skal berettes om Vordingborg Roklubs hidtidige 100 år, men en sådan indledning kan ikke skrives – af den simple grund, at en beretning fra stiftelsen findes ikke. I det hele taget har roklubben ingen skriftlige vidnesbyrd om de første mange år, idet de ældste eksisterende protokoller og journaler ikke går længere tilbage end til 1914, og oplysningerne fra den tid er endda ret sparsomme og også noget ufuldstændige.

Når vi alligevel tør konstatere, at Vordingborg Roklub så dagens lys 21. marts 1904, så skyldes det ganske enkelt, at den-ne dato har været fastslået som stiftelsesdagen og er blevet festligholdt som sådan allerede dengang, da nogle af grundlæggerne og de første medlemmer endnu var med og forestod sådanne arrangementer.

Men hvordan har betingelserne været for den nystartede klub og for de mennesker, som med sagfører Kristian Kjølner i spidsen havde taget initiativet til dens oprettelse? Af allerede nævnte grunde ved vi ikke noget helt præcist om disse og andre forhold omkring klubben i 1904, men det er sikkert ikke helt galt, hvis man forestiller sig, at vanskelighederne har været mange og store, og pengene tilsvarende få og små.

Det må formodes, at nogle af stifterne dog har haft så megen forbindelse med deres eventuelle tidligere klubber, at de ad den vej har kunnet få fat i den brugte 4-årers inrigger “K.K.”, der udgjorde klubbens bådbestand i starten – dog ret snart suppleret med en brugt 2-årers “Carl Frederik”.

I hvert fald var der ikke penge til bygning af bådehus i 1904, men heldigvis viste klubbens første velynder sig allerede på dette tidspunkt. Det var fisker Jens Andresen, og han havde så meget tilovers for roerne og deres husmæssige trængsler, at han stillede et redskabsskur til rådighed til opbevaring af bådene, og fra dette sted i den vestlige ende af havnen drev den nye klub så sine første aktiviteter.

På en eller anden måde blev der skaffet midler og materiale til et eget hus, så man efter et par år i redskabsskuret kunne tage det første egentlige klubhus i besiddelse. Nu skal man ikke tro, at roklubben

nu flyttede ind i noget, der bare kunne minde svagt om det, nutidens roere ville betragte som et meget beskedent klubhus, for i virkeligheden var det bare et skur vel omtrent som det, man havde forladt.

Dette første bådehus lå omtrent på det sted, hvor sejlkлубben i dag har sit ophalespil stående. Huset bestod af brædde-vægge og bræddetag, det havde et eneste rum, og her stod de to både på jordgulv. Omklædningsrum fandtes ikke, så enten måtte roerne komme omklædte til klubben, eller også måtte de skifte tøj imellem bådene. Bademulighederne havde man lige udenfor døren i form af havnen, hvis vand dengang vel ikke har været mere indbydende, end det er i dag, men sådan var vilkårene altså bare. Den eneste men afgørende forskel fra Jens Andresens skur og til det nye sted bestod vel faktisk kun i, at klubben nu havde sit eget hus.

Herfra dyrkedes nu roningen i så vid udstrækning, som det har været muligt, når man kun havde de to både til rådighed. Der er formentlig gået en rum tid, før bådeantallet har kunnet forøges, men rojournalen for 1914 indeholder oplysninger om i alt tre både, så på dette tidspunkt er 4-årsers båden "Volmer" kommet til. Det er dog ikke den "Volmer", som en del af de nuværende medlemmer kan huske. Den gamle rojournal, som også indeholder medlemsfortegnelsen, åbenbarer videre, at klubben i 1914 havde 21 aktive medlemmer, og at der af disse medlemmer blev roet 126 bådture og 430 med-lemsture.

1921

I 1921 valgtes driftsbestyrer Christing til ny formand efter Kristian Kjølner. Han afløstes imidlertid allerede året efter af dyrlæge Herluf Brøggler, der beklædte posten i to år, hvorefter sagfører Kjølner vendte tilbage til formandsposten, som han derefter bevarede til 1940.

Der var imidlertid opstået flere roklubber i det sydsjællandske område, og det medførte også et øget samkvem mellem klubberne, der i 1922 indgik en aftale om en årlig kaproning, som skulle arrangeres af de implicerede klubber på skift. Sammenslutningen "De sydsjællandske Roklubber" var en realitet.

1922

I 1922 blev det meget nødtørftige klubhus forbedret lidt ved, at en mindre tilbygning var blevet opført til omklædning for roerne, og endvidere fik man etableret en meget enkel og simpel badeanordning: Der blev boret huller i bunden af en gammel spand, hvorefter den blev hængt op i et hjørne af båderummet, og med en anden spand hentedes havnevand, som hældtes over i den hullede, hvorefter brusebadet fungerede.

1923

I 1923 afvikledes den aftalte kaproning af Vordingborg Roklub. Om arrangementet fortælles i øvrigt, at såvel dommere som en masse tilskuere havde fyldt klubbens bro til trængsel, og under et spændende opløb blev begejstringen og dermed også røret på broen så kraftigt og overvældende, at det spinkle

pæleværk ikke kunne holde til belastningen, broen væltede simpelthen, og hele forsamlingen måtte en tur i vandet. Ingen kom til skade, så de mange gennemblødte mennesker, der blev det uundgåelige resultat af sammenbruddet, har vel bare – som det altid er tilfældet, når folk falder i vandet, bidraget lidt ekstra til den almindelige underholdning.

1927

Men der skete også andre opsigtsvækkende ting i roklubben for år tilbage. I 1927 åbnedes der adgang for de første piger og 15 damer meldte sig ind, så det samlede medlemstal nu var på 51 aktive, og der måtte igen foretages en udvidelse af klubhuset. Året var i det hele taget bemærkelsesværdigt på næsten alle områder. Aktiviteten steg voldsomt til i alt 20.234 medlemskilometer. Der havde været god deltagelse i kaproninger i Nakskov, Maribo og Skælskør med tilsammen 6 sejre som resultat.

Det første hold som vel kan siges at have repræsenteret Vordingborg Roklub bestod af Laurits Madsen, Poul Pedersen, Jørgen Rasmussen og Chr. Christensen med Adolf Christensen (Den sorte slagter) som styrmand.

1929

Det mest bemærkelsesværdige i 1929 var vel, at dameroningen i Vordingborg Roklub ophørte igen efter kun to sæsoners varighed. Historien melder intet om årsagen hertil, men tiden skulle gå til 1934, før det "svage" køn igen fik indpas i klub-ben.

1932

Bådparken blev langsomt forøget og fornyet, og man begyndte at spekulere på et nyt hus til afløsning af det gamle træ-hus, der efterhånden havde ca. 25 år bag sig. Der findes ikke ret mange oplysninger om forberedelserne til og gennemførelsen af byggeriet, der stod færdigt i 1932 som et nyt klubhus – det, som medlemmerne af i dag kender under betegnelsen "det gamle klubhus", og som nu er tilholdssted for sejlklubbens juniormedlemmer.

En grund til huset havde man ikke, men man opnåede et 25årigt lejemål med Vordingborg kommune, som for et årligt vederlag på 10 kroner stillede det fornødne areal til rådighed for roklubben. Nogle af bestyrelsens medlemmer måtte kationere for et banklån for at kunne realisere planerne, som alt i alt kostede omkring 8.500 kroner. Hertil kom dog så møbler, men de blev fremstillet af et medlem, tømrer Marius Hansen. For datidens medlemmer var det nye hus med beregnet plads til otte både, to omklædningsrum, toilet og baderum samt klublokale noget af det mest fuldkomne, der kunne tænkes, og huset blev da også rammen om mere end 40 år af roklubbens tilværelse, selvom rammen dog i løbet af den lange periode blev ændret og også udvidet noget.

1933

I 1933 begyndte morgenroningen i Vordingborg Roklub sin tilværelse, og det vil vel næsten være umuligt at tale om mor-genroere i Vordingborg uden at "Det gamle morgenhold" Holger Hoffmann, Henning Nielsen, Niels Holger Brorsen, Viggo Pedersen og C.J. Borella også må nævnes. Disse fem gik under betegnelsen "Jernholdet". I fyrre år roede dette hold sine morgenture til Vintersbølle, og selvom der i tidens løb havde måttet foretages et par nybesættelser på holdet, så var det dog stadig "Det gamle morgenhold".

Men også "Braserholdet" dukkede op i 1933 og manifesterede sig som det hidtil absolut bedste kaproningsmandskab i klubben. Holdet bestod af Erik Johansen, Carl Marcussen, Bonne Prehn og Gunnar Olsen, og også her kommer navnet Adolf Christensen eller som han kaldtes "Den sorte slagter" ind i billedet. Han var vel ikke den store tekniker på det ro-mæssige felt, men han ejede særlige evner til at få sine roere til rent fysisk at yde lidt mere, end de vel egentlig kunne.

1934

I 1934 åbnedes der igen adgang for kvindelige medlemmer i klubben, og det skulle vise sig, at være noget blivende i modsætning til årene 1927-28. Rojournalen fra 1934 fortæller under overskriften "Dameroning", at i alt elleve "frøkner og en frue" indledte den kvindelige æra 2. juli 1934 med 2 ture. Med på den allerførste tur var en frk. Olsen, som i dag - 70 år senere - stadig er medlem men nu under navnet Gunver Johansen.

Dengang stilledes det krav til de aktive roere, at de medbragte og iførte sig hvidt landgangstøj til de forskellige landværts begivenheder ved næsten enhver lejlighed på langture og ved kaproninger. Godt så det ud, men lidt upraktisk var det i hvert fald på en ferietur, hvor indtil en halv snes ganges ud- og indpakning i køjesæk og stuvning i båden tog noget af glansen, så man godt kunne se lidt "medtaget" ud ved afslutningen af en 14-dages tur.

Et meget brugt turmål var Bogø, der ikke bare var målet for fællesturen en gang om året. Tværtimod var det i en lang år-række meget brugt at ro både aften- og søndagsture over til Svendsen på badhotellet, hvor roerne altid blev vel modta-get. Så brugt og almindelig yndet var turen, at de dengang ældre roere berettede for nye medlemmer, at når folk i Bogø by observerede, at et eller flere bådehold gik ud fra Vordingborg med kurs mod Bogø, ringede man vedholdende med kirke-klokkerne som signal til, at alle piger i en vis aldersklasse hurtigst muligt burde lukkes inde på lokummerne. Der har åben-bart hersket stor respekt for roerne fra Vordingborg.

1935

Når der skal berettes om Vordingborg Roklub gennem tiderne, vil man i adskillige tilfælde kunne støde på Axel Svenssons navn. Han var både i klubben og langt udenfor dens område kendt for sin lidt kontroversielle holdning og i mange situationer også for en noget utraditionel fremgangsmåde i foreliggende tilfælde. De første udslag heraf i forbindelse med roklub-ben viste sig i 1935, da han og to

andre medlemmer Knud Fabricius og Richmann Jensen i fællesskab fandt ud af, at de ville foretage en lang tur, som ville være lidt udover det hidtil brugte. Turen gennem Europa ad floder og kanaler har man-ge over det ganske land hørt om, men forhistorien og de direkte følger af turen er måske knapt så kendte. Da de tre roere først havde taget beslutningen, skete der simpelthen det, at de for egen regning købte en udrangeret 2-årers båd i Fredericia og satte den i stand, så den formodedes at kunne holde til de strabadser, som måtte forudses. Dette var sådan set i orden og medførte ingen komplikationer. De opstod først, da det blev klart, at færden faktisk skulle indledes med at ro tværs over østersøen. Noget sådant var ikke helt i tråd med langtursreglementet og øvrige gældende bestemmelser, og resultatet blev, at de tre måtte melde sig ud af roklubben og dermed også ud af DFfR, hvilket videre medførte, at turen ikke kunne gennemføres under det officielle splitflag, og deres nationalitetsmærke blev i stedet et almindeligt dansk studs-flag. Dette hindrede ikke turens gennemførelse. De roede til Tyrkiet og hjem igen, og bl.a. derved havde Axel til sene tider slået sit navn fast i roklubben. Starten foregik l. september 1935, og hjemkomsten fandt sted l. juni 1936 efter en tur på omkring 10.000 kilometer. Efter hjemkomsten skænkede de tre deres båd "Europa" til klubben.

1937

I 1937-38 blev der foretaget et omfattende udvidelses- og forbedringsarbejde på den østlige del af havneområdet, og det bevirkede, at roklubbens hidtidige broforhold blev fuldstændig forandrede. Fra klubhuset var taget i brug i 1932 havde man haft en bro parallel med husets gavl, men fornyelser og ændringer af havnens bolværker bevirkede, at der nu i stedet blev lavet en ny bro og slæbesteder, der gik vinkelret ud fra pladsen foran huset. Det var absolut en væsentlig forbedring, som alle kun kunne være tilfredse med.

I sidste halvdel af 1930'erne var der igen et hold Vordingborgroere, der huserede på kaproningsbanerne. Holdet bestod af Jacob Forman, Eli Larsen, Axel Svensson og Børge Johansen. Adolf Christensen sad også her på styrmandssædet. Holdets højdepunkter var en 4. og en 3. plads ved DM i henholdsvis 1937 og 1938.

Hidtil havde det udelukkende været i inriggere, man havde roet kaproning, men tanken om og lysten til at forsøge sig i outrigger tog efterhånden så meget form, at den daværende bestyrelse drøftede køb af en brugt firer. Planerne blev dog droppet igen, men hos roerne var ønsket om fornyelse og udvikling ikke skrinlagt, og atter viste Axel Svensson anlæg for det utraditionelle, idet han sammen med Eli Larsen og Børge Johansen, der begge er tømrere, gik i gang med at bygge en firer og en singlesculler.

1939

Bådebyggeriet stod på i to lange vintre, før man var ved vejs ende, og sæsonen 1939 indledtes med, at fireren blev båret af hvidklædte roere fra Banegårdspladsen igennem byen til roklubben, hvor produktet af næsten to års arbejde nok vakte opsigt og en vis beundring, men nogen skepsis var der også, og

egentlig romæssig succes fik bådene ikke. Der skulle findes nye kaproere, men der var ikke nogen, der rigtig ville gå i gang med opgaven – måske i nogen grad på grund af mangel på en kvalificeret træner og måske også, fordi der hos de mest fremtrædende i klubbens ledelse ikke just var den store tiltro til de to nye både. Ingen i klubben havde jo endnu høstet viden og erfaring i outrigget materiel.

1940

På en ekstraordinær generalforsamling i efteråret 1940 blev der valgt en helt ny ledelse med Viktor Hansen som formand. Han kom således til at afløse sagfører Kjølner, der havde siddet på posten i sammenlagt 35 år og kun afbrudt af den tidligere omtalte korte periode i begyndelsen af 1920'erne.

Besættelsestiden i årene 1940-45 måtte selvfølgelig også i roklubben forme sig noget anderledes end den tilværelse, man hidtil havde levet, men alligevel fandt man ret hurtigt en form, så det daglige liv i klubben gik nogenlunde normalt i det første par år, men lidt efter lidt indførtes dog en række restriktioner og kontrolforanstaltninger, der til slut resulterede i et totalt roforbud fra 29. august 1943 til befrielsen i maj 1945, men også i denne "lukkede" periode holdt de allerfleste medlemmer trofast sammen i og om klubben, hvilket bl.a. gav sig udslag i, at man i 1944 trods alt kunne markere klubbens 40årsdag ved en fest på daværende restaurant "Borggården", hvor roklubben var genstand for megen hyldest fra mange sider. Ikke mindst borgmester Lohff Rasmussens tilsagn om kommunal bevågenhed, når et nødvendigt nyt klubhus en-gang skulle skabes, blev hilst og modtaget med tiltro og forventning. Der kom til at gå omtrent 30 år, før dette borgmester-løfte skulle blive indfriet.

Ved festen benyttede man lejligheden til at udnævne sagfører Kjølner, fhv. toldforvalter Sonnichsen og direktør Otto Ryel til æresmedlemmer af Vordingborg Roklub som påskønnelse af deres indsats ved klubbens stiftelse og for deres arbejde for klubben i øvrigt.

De første besættelsesår forløb nogenlunde smertefrit i roklubben. Medlemstallet på 80-85 aktive var nogenlunde konstant, og der blev roet i normalt omfang både på motions- og langture, og også kaproningsdeltagelse havde man i disse år. Men kontrolforanstaltninger kom der efterhånden, og det medførte f.eks., at hver enkelt roer og også hver enkelt båd blev ud-styret med et pas, som skulle forevises og stemples hos den særlige politivagt på havnen både før og efter hver tur.

1942

Den sjællandske kredsmesterskabskaproning var i 1942 blevet overdraget Vordingborg Roklub, og da der ved denne lejlighed også skulle roes om DFFRs store jubilæumspokal, blev det et arrangement med noget større deltagelse end normalt ved kaproninger her på stedet. Alt forløb dog på tilfredsstillende måde, og ikke mindst var det glædeligt for bestyrelsen og klubben, at der blevet økonomisk udbytte i form af et overskud på ca. 1600 kroner, der kom til at danne begyndelsen på vort byggefond, som blev oprettet kort efter.

I 1940'erne tegnedes kaproningen dels af et hold bestående af Kaj Jensen, Jens Hansen, Frede Kantsø, Preben Ras-mussen og Mogens Rhein Knudsen og dels af holdet Bruno Jensen, Arne Hallenborg, Curt Christiansen og Thor Chri-stensen samt styrmand Ib Meyer. I disse år gjorde endvidere Preben Rasmussen sig godt gældende i singlesculler.

I årene 1941-44 havde roklubben succes med revyforestillinger på det gamle hotel "Valdemar", hvor nogle af medlem-merne med Walter Breuning og Kaj Jensen i spidsen morede publikum og også sig selv med harmløs behandling af lokale begivenheder og personer. Roklubbens dansepiger i flotte papirkostumer tog deres part af slæbet anført af Ib Meyer. Det var glade dage i en ellers lidt kedelig tid.

1945

Danmarks befrielse i 1945 satte naturligvis straks alle de romæssige forbud og restriktioner ud af kraft, og søndag d. 13. maj åbnedes sæsonen, der selvfølgelig på mange måder blev bemærkelsesværdig og nydt i fulde drag efter den lange stille periode. Selve standerhejsningen formede sig også lidt anderledes, end man sædvanligvis var vant til. Det havde hidtil været og er for øvrigt stadig en fast tradition, at sæsonåbningen i Vordingborg roklub markeres med et glas vin til alle fremmødte, men i 1945 gjorde man lidt ekstra ud af begivenheden på den måde, at der blev arrangeret frokost med med-bragte madpakker, og det siger vel sig selv, at det blev en festlig og dejlig sammenkomst.

Det var ikke alene i Vordingborg Roklub, at befrielsen gav særlig megen gang i roningen igen. Det var vel et gennemgå-ende træk overalt i landets klubber, og i hvert fald kunne der noteres den hidtil største deltagelse, da den sydsjællandske kaproning i august 1945 på ny blev afviklet i Vordingborg.

1947

I 1947 registreredes 40.757 roede kilometer, og det er indlysende, at det særlig var langtursroningen, der havde taget et meget kraftigt opsving. En opsparet trang til igen at kunne færdes frit overalt blev nu udløst, og da motoriseringen endnu ikke var så udbredt, som den senere er blevet, var det vel ret nærliggende, at der blev gjort brug af de muligheder, som var til rådighed, og blandt disse var altså ture i langtursbåde.

Terrænspporten blev i 1941 taget op som en vinteraktivitet for klubbens medlemmer, og det udviklede sig hurtigt på den måde, at der oprettedes en orienteringssektion i roklubben. Interessen for orienteringsløb var stor, og det, der til at begyn-de med var tænkt som et specielt vinterarrangement til samling af medlemmerne udenfor den egentlige rosæson, udvikle-de sig efterhånden så meget, at det var ved at blive en konkurrent til selve roningen, som i forårs- og efterårsperioderne blev svigtet noget til fordel for orienteringsløbene. Det skal siges uden nogen form for forbehold, at mange af klubbens medlemmer virkelig havde succes i orienteringssporten, men dette medførte også, at det voldte visse vanskeligheder at få tilgodeset roningen i tilstrækkeligt omfang, og resultatet blev derfor, at orienteringssporten skilte sig ud i en helt selvstæn-dig klub, som nu i en årrække har hævdet sig godt i denne idrætsgren, og det kan

man i roklubben kun have den største respekt for. Tiden efter adskillelsen har vist, at der er god brug for begge klubber.

1950

Ved generalforsamlingen i 1950 valgtes Børge Johansen til formand i stedet for Viktor Hansen, der ønskede at trække sig tilbage fra posten, som han nu havde varetaget på bedste måde i 9½ år – en periode med meget skiftende vilkår for klubben og dens ledelse.

Aktivitetstallene faldt væsentligt, men egentlig var der vel blot tale om tilbagevenden til tilstande, hvor 25-30.000 roede kilometer på et år nok var udtryk for en mere normal udfoldelse.

Byggeplanerne var på ingen måde skrinlagt. Der blev stadig med mellemrum forhandlet med kommunale instanser om tilladelse til udvidelse af klubhuset, men tilsyneladende ville disse henvendelser også forblive frugtesløse. På kommunal side havde man store planer om betydelige udvidelser af lystbådehavnen, og faktisk var det sådan, at vort klubhus lå i vejen for sådanne udvidelser, så i stedet for at give tilladelse til en beskeden men hårdt tiltrængt forøgelse foreslog man fra kommunal side, at roklubben flyttedes til et helt andet sted.

Dette havde man fra klubbens side egentlig ikke noget imod. Der var bare den hage ved det, at de kommunale flyttetanker ikke var ledsaget af tilsagn om økonomisk bistand, og nok var man i roklubben indstillet på selv at ville klare en udvidelse af huset, men de økonomiske evner var ikke af en sådan størrelse, at de kunne række til et nyt hus på en helt anden plads. Sådan var situationen i 1952, og fortsatte drøftelser med de kommunale myndigheder resulterede i, at roklubben fik tilladelse til at foretage en udvidelse af husets underste etage, så der dog kunne skaffes nogenlunde plads til bådemateriellet, der efterhånden var pakket så tæt og uhensigtsmæssigt i den eksisterende bådehal, at der krævedes den allerstørste agtpågivenhed og forsigtighed for at undgå materielle skader ved ud- og indtagning af materiellet.

Det var dog en betingelse for at kunne opføre tilbygningen, at roklubben ville kunne formå sejlkлубben til at afgive ca. 5 meter af sin bådplads. Det gode naboskab og øvrige gode forhold mellem de to klubber viste sig at være så ægte, at der ikke opstod skygge af vanskeligheder i den foreliggende situation.

Sejlerne kunne se roernes vanskeligheder, og det nødvendige areal blev uden videre formaliteter afgivet til roklubben, som derefter opnåede så megen kommunal bevågenhed, at det løbende lejemål blev forlænget til 1977.

1952

28 medlemmer lagde i 1952-53 i fællesskab mere end 800 arbejdstimer i tilbygningen, der var færdig og klar til ibrugtagning ved standerhejsningen 19. april 1953, hvor der også blev indviet en ny ponton.

Byggefondet havde kunnet holde til udgifterne, der i alt beløb sig til omkring 8.500 kroner, og der var endda penge i behold. En god og hårdt tiltrængt udvidelse af huset var nu en realitet, og den nye bådehal bødede på de trange vilkår i en årrække fremover.

Kaproningsmæssigt var højdepunktet i første halvdel af 1950'erne en toer med styrmand bestående af Frede Poulsen og Viggo Petersen med Børge Larsen ved roret.

1954

50-årsdagen i 1954 blev en stor og dejlig dag for roklubben, og om aftenen samledes 167 deltagere til en yderst vellykket jubilæumsmiddag og fest på det gamle hotel "Valdemar", hvor hyldesten til klubben og mange af dens medlemmer var det gennemgående tema.

Et arrangement med gratis roning for skoleelever i et par uger af sommerferien blev indledt i 1950 og gentaget i de nær-mest følgende år, og det blev absolut til succes for roklubben, der var i den heldige situation, at en del af de lidt ældre medlemmer var villige til at afse tid og kræfter på sagen, der afvikledes om eftermiddagene. Et pænt antal skolebørn efterkom invitationen og fik i løbet af de fjorten dage lidt indblik i og føling med roningen, og resultatet blev da også, at roklubben fik nogen medlemstilgang på den konto, og nogle af disse nye unge medlemmer udviklede sig til at blive ret aktive roere i nogle sæsoner efter de første eksperimenter.

1957

Overassistent Aksel Nørgaard afløste i 1957 Børge Johansen på formandsposten, og efter en tid med en ret pauver indsats fra medlemmernes side vendte det og kom atter til at gå mod lysere tider.

1960

Tresserne blev på flere måder et årti, der med god ret kan betegnes som den hidtil bedste periode i roklubben. Den samlede aktivitet kom på ny op på nogenlunde tilfredsstillende tal, medlemstilgangen var relativ god, der kom igen gang i kaproningsdeltagelsen, og også flere andre områder i klubben viste opgang og fremdrift.

En række fine resultater toppedes med sejren i firer for drenge ved DM i Brabrand 1960, hvor holdet i et felt på i alt ti hold viste sig stærkt nok til at indfri de store forventninger og hjemføre løbets præmie, der bestod af intet ringere end en ny firer med årer, som var skænket og udsat af Java-Brønderierne. Holdet bestod af Bo Rasmussen, Kurt Hansen, Knud Erik Jensen, Carl Henrik Dam og styrmand Kurt Frederiksen. Søndag d. 31. juli 1960 blev en dejlig dag for Vordingborg roklub. Der blev knyttet forhåbninger til dette mandskab, og selvom det blev nødvendigt at foretage et par nybesættelser på holdet, Bo Rasmussen og Kurt Hansen rejste ud for at søge videreuddannelse og blev erstattet af Kaj Erik Jensen og Birger

Rasmussen, fortsatte det med succes endnu i nogle år efter, at roerne var vokset ud af drengetiden, og blandt andet blev det det første Vordingborgmandskab, der kom til at starte i udlandet.

Et ungt letvægtshold viste sig nu bestående af Jens Johansen, Henrik Hansen, Jesper Rohde og Karsten Rasmussen samt styrmændene Bjarne Schmidt og Gert Jannerup, og med dette mandskab samt Annemarie Klintø og Finn Brinkløv i singlesculler samt Finn Brinkløv og Carsten Klintø i dobbeltsculler fortsatte klubben sin aktivitet ved kaproninger over det ganske land og forsøgte sig også med held nogle gange ved regattaer i Tyskland og Holland. Sammen med disse nye roere kom også Mogens Klintø ind i billedet, og han gik ind i en årrække som træner – absolut med succes. Roerne ydede naturligvis deres egen personlige indsats, og den var stor og påskønnelsesværdig, men det må forblive et åbent spørgs-mål, om de havde kunnet nå de samme gode resultater, hvis de ikke havde haft netop Mogens Klintø til at “klemme” de sidste nødvendige kraftanstrengelser ud af dem.

Det er egentlig på flere måder nærliggende at sammenligne Mogens med Den sorte Slagter. De gik begge ind for opga-verne med liv og sjæl, de var begge af et noget robust gemyt, og de havde begge evnen til at få deres roere til at yde det mest mulige. Det skal nok medgives Mogens Klintø, at han rent roteknisk viste et lidt større repertoire, end slagteren hav-de gjort i sin tid, selvom det også skal siges, at der i almindelighed var sket en vældig teknisk udvikling af roningen i løbet af de 35 år, der lå imellem deres trænerperioder i roklubben.

Efter dem kom hold som en letvægtsfirer bestående af Hans Jørgen Jensen, Jakob Frederiksen, Jan Sørensen og Gert Petersen med Iver Olsen som styrmand med nogle gode resultater, og senere en juniorfirer bestående af Axel Petersen, Lau Jensen, Poul Sørensen og Torben Nørgaard med Claus Grønbæk som styrmand.

Sidstnævnte mandskab toppede som Danmarks 2. bedste juniormandskab. Da holdet opløstes på grund af militærtjene-ste, fortsatte Poul Sørensen og Torben Nørgaard i toer uden styrmand. Også toeren var Danmarks 2. bedste i juniorklas-sen.

Alle disse mandskaber og også andre kaproere nåede mange gode resultater, som Mogens Klintø bør have sin del af æren for, og toppunkterne var så ganske givet Annemarie Klintøs danmarksmesterskaber i singlesculler i 1968 og 1970 og hendes udtagelse til EM i Berlin 1968. Endvidere Finn Brinkløvs deltagelse ved FISAs juniorregatta i Amsterdam 1968, og endelig i 1972 Peer Nielsens danske og nordiske mesterskaber i singlesculler for juniorer og derefter deltagelse i FI-SAs juniormesterskaber i Milano.

Men også de øvrige roaktiviteter i klubben viste forholdsvis gode tal i de fleste af disse år, hvor Kurt Frederiksen satte ny klubrekord med i alt 2313 kilometer og dermed omsider fik aflivet den hidtidige rekord på 2218 km, der havde holdt fra 1948.

Der blev i løbet af 1960'erne vist et par specielle initiativer, som på hver sit område skulle vise sig at blive af varighed og af ikke ringe betydning for klubben. I efteråret 1960 foranstaltedes den første papirindsamling, der gav et udbytte på 1.231 kroner til klubkassen. Dette beløb var vel i sig selv ikke særligt imponerende, men når man betænker, at der ved at fortsætte med indsamlingerne indtil nu er skabt over 1,2 million kroner netto ved hjælp af gamle aviser, så vil enhver også kunne forstå, at roklubben på denne måde har fået etableret et aktiv af en ikke ringe værdi for klubben og dens medlemmer. I denne forbindelse skal også nævnes og fremhæves, at en kreds af byens erhvervsdrivende gennem alle årene har vist deres velvilje ved at stille det fornødne antal biler til rådighed. Og så selvfølgelig de omkring 40 medlemmer, der altid har kunnet mobiliseres til lejligheden.

1964

Tanker og forslag om oprettelse af et klubblad havde siden årene lige efter anden verdenskrig med mellemrum været fremført og drøftet, men hver gang var de også blevet skrinlagt igen, og årsagen hertil havde i overvejende grad været økonomiske betænkeligheder. Men i 1964 traf den daværende bestyrelse beslutning om udgivelse af et blad for klubben og dens medlemmer. Initiativtagerne var denne gang Erik Hadsbjerg Sørensen, Ritva Olsen og Kurt Larsen, som også kom til at danne den første stab omkring "Vi Roere", som blev bladets titel. Det var ikke nogen helt let opgave at løse, for dels var det noget helt nyt og uprøvet for disse mennesker, og dels var opbakningen vel heller ikke helt hundrede procent. Redaktionsudvalget gik dog ufortrødent i lag med arbejdet og fik i løbet af det første årstid skabt så megen baggrund for bladet, at da dets videre eksistens blev drøftet på generalforsamlingen i 1966, var der overvældende stemning for, at "Vi Roere" skulle fortsætte med at udkomme. Bortrejser havde medført, at Erik Hadsbjerg Sørensen var blevet ene om at lave bladet, og i foråret 1966 meddelte han, at han ikke længere så sig i stand til at fortsætte, og jobbet blev derefter overtaget af Børge Johansen, der kom til at forestå udgivelsen af bladet i en halv snes år – dog afbrudt af en kortere tid i begyndelsen af 70'erne, hvor Poul Sørensen havde påtaget sig hvervet

Der skete et par formandsskifter i løbet af 1960'erne. Efter fire års funktionstid trak Aksel Nørgaard sig tilbage i 1961, og for anden gang i klubbens historie blev en tidligere formand på ny valgt til posten, som blev overtaget af Børge Johansen, der fik en treårig periode til 1964, hvor generalforsamlingen valgte Axel Svensson til klubbens førstemand.

I en del år havde man næsten krampagtigt søgt at få fornyet og navnlig forynget ledelsen i klubben, men hidtil var det ikke lykkedes at finde en stabil løsning på dette spørgsmål, så da Axel Svensson i 1970 traf beslutning om, at hans formands-tid nu måtte være overstået, blev resultatet det ikke helt tilfredsstillende, at Børge Johansen nærmest som en nødløsning for tredje gang måtte overtage jobbet. Men året efter syntes det dog at lysne lidt, idet Jakob Frederiksen overtog formandsposten og således kom til at figurere som førstemand ved indvielsen af det nye klubhus et par år senere.

Byggeplanerne havde ikke hvilet i de år, der var gået forud. Tværtimod havde der været arbejdet ret intenst mod den løs-ning af sagen, som trængte sig mere og mere på. Det nu næsten fyrreårige klubhus var ved at være noget mærket af tidens tand og i øvrigt i størrelse og med hensyn til faciliteter ikke i stand til fortsat at honorere de ønsker og krav, som medlemmerne måtte have – krav, der var en naturlig følge af den stærke udvikling, der var sket og stadig var i gang på alle områder i samfundet.

1969

Byggeudvalget i 1969 bestod af Axel Svensson, Aksel Nørgaard, Mogens Klintø og Børge Johansen, og selv om der hen ad vejen skete ændringer i udvalgets sammensætning, var sigtet stadig det samme: et nyere, større og bedre klubhus.

1970

Omkring 1970 gik man på kommunalt hold i gang med planer om hele lystbådehavnens fremtidige størrelse og udform-ning, og heri indgik også tanker om roklubbens bygningsmæssige fremtid. Det viste sig hurtigt, at en betydelig udvidelse af havnens område ville være påkrævet, hvis planerne skulle kunne realiseres. Det lykkedes kommunen at erhverve det nødvendige areal af godset Marienlysts jord, og det kunne herefter fastslås, at et kommende nyt hus til roklubben skulle placeres yderst mod øst.

Mange forhandlinger gik forud, før byrådet på sit møde d. 16. december 1971 vedtog at imødekomme roklubbens ansøg-ning om økonomisk støtte til opførelse af et nyt klubhus. Ca. 35 roere overværede dette byrådsmøde og gav udtryk for klubbens tak ved at danne spalier med medbragte årer, da rådsmedlemmerne efter mødet forlod byrådsalen.

1972

10. april 1972 blev arbejdet indledt. En bulldozer tog "det første spadestik", og nu var planen, at huset skulle stå klart til indvielse ved næste års sæsonåbning, men en omfattende arbejdskonflikt i foråret 1973 bevirkede, at indvielsen først fandt sted nogle måneder senere, men så blev der også så megen tid til rådighed, at alt var i orden til mindste detalje. En del af arbejdet blev udført på frivillig basis af klubbens egne medlemmer, som lavede broen, al flisebelægning foran huset og gulvet på terrassen. Alt i alt androg de samlede byggeomkostninger 849.000 kroner.

1972 fik klubrekorden for personlige kilometer endnu en tak opad, da Søren Damgaard Olsen nåede 2501 km i løbet af sæsonen.

1973

Lørdag d. 7. juli 1973 blev huset officielt indviet med reception om eftermiddagen og en både vellykket og velbesøgt fest om aftenen i det nye klublokale, hvor der fra mange sider blev udtalt anerkendende og

gratulerende ord til det resultat, der her var skabt. Det blev en af de helt store og minderige dage i Vordingborg Roklub.

1975

En hændelse, som nogle vel nok af og til havde forestillet sig, men også igen skudt i baggrunden som lidet sandsynlig, indtraf natten mellem 2. og 3. april 1975. Ved et indbrud i klubhuset blev hele præmiesamlingen på ca. 90 større og mindre pokaler fjernet fra klubben. Og så gik det alligevel sådan, at præcis to måneder senere fik politiet fat i gerningsmændene, der havde gjort forsøg på at omsmelte nogle af pokalerne, man da dette ikke havde kunnet lade sig gøre, blev ud-byttet i stedet gravet ned i en have, hvor det hele blev fundet igen.

Pokalerne kom atter tilbage til roklubben, men de var i en sørgelig forfatning. Formentlig for at de ikke skulle fylde mere end højst nødvendigt, var de klemt eller trådt sammen, så ikke en eneste var uskadt. Axel Svensson gik i gang med at restaurere dem, og med et godt resultat.

1976

Som noget helt nyt for roklubben blev der i 1976 anskaffet tre kajaker, der indgik i klubbens flåde på lige fod med det øvrige materiel.

Jakob Frederiksens formandstid blev ikke af så lang varighed, som mange kunne have ønsket. Ved standerhejsningen i april 1974 meddelte han, at han på grund af bortrejse til arbejde i udlandet måtte frasige sig posten, og følgen blev, at næstformanden Børge Johansen endnu en gang måtte påtage sig lederjobbet og fungere til den ordinære generalforsamling i februar 1975, hvor Torben Nørgaard nyvalgte til formand, og mange var vel så af den opfattelse, at den længe ønskede fornyelse i klubbens ledelse nu trods alt var ved at være en kendsgerning.

Men efter kun et år som formand ønskede Torben Nørgaard ikke at fortsætte, da han i bestyrelsen ikke fandt den fornødne hjælp og opbakning, der skulle være en selvfølge. Så ved generalforsamlingen i 1976 måtte man igen drage noget "gammelt" frem denne gang Axel Svensson, der, uden at han var særlig begejstret for det, lod sig vælge som ny formand og således blev den tredje "dobbeltgænger" på formandspladsen, som han bestred til generalforsamlingen i 1978, hvor Søren-Ole Andersen blev ny formand, som også førte roklubben ind i sit 75. jubilæumsår. Jubilæet blev som tidligere run-de dage fejret med maner.

Hvor man i de første 75 år af Roklubbens levetid ofrede meget opmærksomhed og ikke mindst brugte mange kræfter på at opbygge selve klubben, de tilhørende faciliteter i form af klubhus samt en passende bådpark, så kan man vel med no-gen ret hævde, at de sidste 25 år mere har stået i vedligeholdelsens og konsolideringens tegn.

Det er selvfølgelig en sandhed med modifikationer, for intet i denne verden er enten hvidt eller sort. Det er heller ikke sik-kert, at de personer, der har stået i spidsen for klubben de sidste 25 år har haft den følelse under det stadige, store arbej-de, der ligger i at drive en sportsklub. Men sikkert er det dog, at de bygningsmæssige rammer i den periode har været så nogenlunde på plads, ligesom klubben i nævnte periode har rådet over en bred vifte af brugbare både, så næsten alle til enhver tid har kunnet få sin lyst styret, næsten uanset hvilken bådtype man gerne ville prøve kræfter med.

1980

Men livet i klubben gik videre efter de første 75 år med små og store tildragelser, således også da Axel Svensson ved en festlighed den 31. marts 1980 blev kåret til årets Idrætsmand af Vordingborg Idrætssammenslutning. Kåringen var for mange en naturlig følge af Axels aldrig svigtende interesse og indsats for rosporten. Andre medlemmer satte sig også store mål, idet de tre Vordingborg-roere Søren O. Nielsen, Finn Hansen og Søren S. Christensen begav sig ud på en ca. 4.000 km lang rotur, idet de som mål havde Middelhavet. På grund af forskellige problemer undervejs måtte de dog vende om kun ca. 800 km fra målet.

I takt med olieprisernes himmelflugt havde skiftende bestyrelser i nogle år kigget sig om efter besparelser på varmekonto-en. Med støtte fra flere sider kunne et nyt solvarmeanlæg så tages i brug den 11. juli 1980. Anlægget levede imidlertid ikke op til forventningerne, og suppleredes derfor i løbet af efteråret med flere solpaneler. Anlægget stod endeligt helt færdigt den 12. december samme år, og havde da kostet godt 40.000 kr.

1981

På generalforsamlingen den 3. februar 1981 valgtes Søren O. Nielsen til ny førstemand i Vordingborg Roklub efter Søren-Ole Andersen, der da havde siddet for bordenden i tre år.

De nærmest kollektive tanker, der havde vundet indpas i klubledelsen i sidste halvdel af 1970'erne, synes at være ved at lide skibbrud omkring årsskiftet 1981 ? 82. Tilsyneladende havde mange og vist også for unge bestyrelsesmedlemmer troet, at tingene gled af sig selv, men måtte sande, at klubben nu var havnet i en dyb bølgedal. Formentlig som en følge heraf valgte Søren O. Nielsen at proklamere sin afgang som formand. Generalforsamlingen i februar 1982 valgte imidlertid at vende tilbage til en om end gammel så dog gennemprøvet ledel-sesstruktur, nemlig med 5 bestyrelsesmedlemmer suppleret med et antal formænd for stående udvalg. På den baggrund lod Søren O. Nielsen sig overtale til at tage en periode mere for bordenden i bestyrelseslokalet.

Roaktiviteten i 1981 blev på sølle 9.935 roede km, og kaproernes samlede anstrengelser i 54 starter resulterede i to sejre. Det var således ikke aktiviteten på vandet, der nødvendiggjorde, at såvel broen som bropiller skulle have en større reno-vering inden sæsonstart 1982. Det skyldtes derimod en særdeles streng vinter med en hel del is.

Efter to år på posten som klubbens førstemand valgte Søren O. Nielsen ved generalforsamlingen i 1982 at trække sig og overlade roret til Børge Johansen.

Blandt startende kaproere i disse år sås navne som Henrik Nielsen, Carsten Markussen, Ricky Nielsen, Jesper Jørgen-sen, Lars Augustesen og Klaus Olsen. For de flestes vedkommende var det gennemgående træk imidlertid, at anstren-gelserne ikke resulterede i de mange opsigtsvækkende resultater. De nævnte roede alle med to årer og sædvanligvis i eget selskab, mens det kneb mere med at få formeret nogle rigtige, egentlige outriggermandskaber.

1984

I 1984 kunne man se hen til at skulle fejre dobbeltjubilæum, idet Vordingborg Roklub havde eksisteret i 80 år, og samtidig var det 50 år siden, at man tilstod kvinder adgang til rosportens glæder. Markeringen af disse mærkedage blev lagt i hæn-derne på et jubilæumsudvalg bestående af Grete Nørgaard, Gunver Johansen, Kirsten Nielsen, Søster Svensson, Knud Erik Larsen og Søren O. Nielsen.

80-årsjubilæet blev fejret ved en fest i klubhuset den 24. marts 1984, hvor næsten 80 feststemte deltagere var samlet. 50-årsjubilæet for dameroningens indtog i Vordingborg var planlagt til at skulle festligholdes senere på sæsonen, men da man nåede så vidt, kneb det med opbakningen, og festen måtte aflyses.

Da standen blev strøget ved sæsonens slutning, kunne klubbens statistiker gøre resultatet op til i alt 26.078 roede kilo-meter, hvilket var det højeste antal kilometer siden 1966. Her ud over kunne man glæde sig over, at Viktor Hansen havde gjort sig fortjent til en sølvvåre for 1.171 roede kilometer, vel at mærke i hans 57. sæson!

I det hele taget var året 1984 et godt år: kilometermæssigt, materielmæssigt og regnskabsmæssigt. Fra sidstnævnte om-råde kan følgende tørre tal nævnes: balancen var på 155.883 kr., og med en beholdning på 52.461 kr. Status balancerede med 1.451.807 kr., hvor passiverne udgjorde 408.737 kr.

Ved generalforsamlingen den 3. februar 1984 måtte klubben med formand Børge Johansen i spidsen konstatere, at tre bestyrelsesmedlemmer og tre udvalgsformænd ikke ønskede at fortsætte i klubbens ledelse. Med nogen besvær og med dispensation fra klubbens love lykkedes det at få de tre bestyrelsesposter besat, men ingen havde tilsyneladende lyst til at give sig i kast med de ledige udvalgsformandsposter, som så forblev ubesatte.

Ved standerhejsningen den 14. april 1984 kunne klubbens medlemmer glæde sig over en udvidelse af bådparken, idet der var indkøbt en ny cravelbygget singlesculler, som da stod i godt 27.000 kr.

1985

Om ikke længe før så holdt kvinderne i hvert fald sit indtog i klubbens dagligdag i 1985. Som eksempel kan nævnes, at Ungdomsudvalget, bestående af seks personer, alle var kvinder. Men medlemmerne udmærkede sig også på andre måder, f.eks. gjorde Viktor Hansen det igen. I sin 58. sæson opnåede han en guldåre for 2.018 roede kilometer. Klubbens statistiker omregnede denne præstation til at have bestået af (ca.) 403.600 åretag.

Efter at have været undervejs nogen tid blev Støtteforeningen "Vordingborg Roklubs Venner" stiftet den 21. maj 1985 med det selvfølgerlige formål at støtte Vordingborg Roklub såvel moralsk som økonomisk. Foreningens første formand blev Jakob Frederiksen, og bestyrelsen bestod desuden af Leif Nielsen, Lis Graae, Erik Jørgensen og Børge Johansen.

1986

Ifølge gældende praksis bliver DFfRs udstationerede båd overdraget værtsklubben, når en ny båd tages i brug. Således også i 1986, hvor "Storstrømmen" overdroges til VR. Det var så den fjerde 2-årers inrigger, der var tilgæet klubbens båd-bestand på den måde. Ved den samme standerhejsning kunne klubben fejre et lille jubilæum, idet 2-årers inriggeren "Else" startede på sin 50 års jubilæumssæson.

Men ikke alt var glædeligt. Et mangeårigt og oftest velfungerende selvbetjeningssalg af sodavand måtte indstilles p.g.a. svind i kassen. Ikke alle kunne administrere frihed. Til gengæld var der succes med et andet salg, idet salget af DFfRs jubilæumslotteri gav et kærkomment løft af klubbens kassebeholdning med 14.680 rare kroner – et absolut tilfredsstillende resultat. Af klubbens medlemmer havde 31 medvirket ved salget, og Vordingborg Roklub blev den 8. mest sælgende klub i landet.

Som så ofte før var der bud efter roklubbens medlemmer, når der lokalt skulle bruges frivillige til noget spektakulært. I forbindelse med gennemførelsen af et borgspil bemandede 10 raske roere et for vore farvande særegent fartøj i form af en travalje, som skulle bringe Prins Jørgen sikkert i land neden for borgruinen, så spillet kunne begynde.

Ved generalforsamlingen i februar 1986 blev der igen justeret på ledelsesstrukturen, idet bestyrelsen udvidedes til syv medlemmer, og samtidig afskaffedes de generalforsamlingsvalgte udvalgsformænd. Samtidig bekendtgjorde formand Børge Johansen sin afgang tillige med tre andre bestyrelsesmedlemmer. Inden generalforsamlingen var slut kunne Børge Johansen imidlertid igen indtage formandsstolen, men bad samtidig om, at man fandt et nyt formandsemne inden næste generalforsamling. Generalforsamlingen rummede dog endnu en positiv ting, idet det hidtidige Klubråd blev nedlagt, idet det kautionssikrede lån til klubhuset var endeligt indfriet.

I disse år var der igen noget at glæde sig over på kaproningsbanerne. For eksempel vandt Jesper Jørgensen en første-plads i singlesculler junior A ved Efterårskaproningen på Bagsværd Sø i 1986, og gentog kort efter præstationen i Maribo. Året efter vandt Lila Jensen sit løb i singlesculler junior B ved

Hjälmsjöregattaen i Sverige. Ikke nok med det! Ved DFfRs årgangsmesterskaber forstod vordingborgroere at tage for sig, idet det blev til ikke mindre end syv førstepladser heraf to årgangsmesterskaber. Om lørdagen vandt Lila Jensen først årgangsmesterskabet i singlesculler, hvorefter hun sammen med Helle Bramsen og tre Stevnspiger vandt dobbeltfirer med styrmand. Jesper Jørgensen kombineret med to roere fra Nykøbing F og en fra Svendborg vandt deres løb i dobbeltfirer uden styrmand. Søndag gentog Lila enkeltmandspræstati-onen såvel som kombinationen med Helle og Stevnspigerne. Jesper Jørgensen i kombinationen Nykøbing F/Svendborg vandt også, hvorefter Jesper vandt i dobbeltsculler i kombination med en Svendborgroer. Den samlede høst i hele 1987 blev på 20 sejre, heraf halvdelen i kombination med andre klubber.

Kvindernes klubrekord for flest roede kilometer blev slået af Gurli Marcussen med i alt 1.842 kilometer. Den hidtidige re-kord tilhørte Lise Skovlund, der i 1980 roede 1.710 kilometer.

1987

På den ordinære generalforsamling i februar 1987 blev Børge Johansen afløst på formandsposten af Jørn Hørdum Lar-sen. Børge Johansen havde da afsluttet sin fjerde formandsperiode, som denne gang havde varet i 4 år.

Ved standerhejsningen den 5. april 1987 kunne sparekassedirektør Erik Pedersen døbe en ny singlesculler. Sculleren var skænket af Sparekassen SDS og fik navnet "Mike". Det var roklubbens nyanskaffelse nr. 50.

I forbindelse med at en af roerne på Morgenholdet havde fødselsdag, kunne det konstateres, at Morgenholdet tilsammen var 375 år.

Ved udgangen af 1987 var medlemstallene 121 aktive og 45 passive. Af de 121 aktive var der 29 nye fra sæson 1987, der altså var blevet i klubben.

1988

Jesper Jørgensen blev i 1988 af DFfR udtaget til at repræsentere Danmark ved Verdensmesterskaberne for juniorer i Milano. Jesper indgik i en kombineret dobbeltfirer uden styrmand. Denne udtagelse kunne blandt andet tilskrives, at VR året før havde fået en ny sculler af Sparekassen SDS med henblik på fremme af Jesper talent. De samlede anstrengelser i Milano rakte siden til en 9. plads i et felt på 14 både.

Fra de hjemlige kaproningsbaner kunne det meldes, at ved årets Sorø-Regatta hjemførte klubbens kaproere i alt 3 første-, 1 anden-, 1 tredje- og 1 fjerdeplads, alle i juniorklassen. De deltagende roere var Lila Jensen, Christina Hørdum Larsen, Henning Backe og Jesper Jørgensen.

Vordingborg Roklubs Venner indstiftede i 1988 en hæderspris, der skulle uddeles hvert år til en person i Sjællandskredsen, der havde ydet en ekstraordinær indsats i sin klub. Som et synligt tegn på hæderen fulgte en vandrepokal med inskriptionen "Gunver og Børge Johansens hæderspris". Efter 10 års vandren vendte pokalen hjem til Vordingborg Rokklub som dennes ejendom.

Året 1989 udmærkede sig på den måde, at det var året, hvor det lykkedes for fire kaniner og en instruktør at kæmpe i en 4-årrers inrigger endda i stille vejr. Alle, også tilskuerne, tog hændelsen med et smil.

1989

Efter en storm i 1990 var en del af klubhuset tag blevet renoveret. Det blev ved den lejlighed konstateret, at resten af taget allerede var tjenligt til en omfattende reparation, der efter kommunalt tilskud forventedes at løbe op i ca. 70.000 kr.

1991

Året 1991 rummede, som de fleste andre, både godt og mindre godt. Klubben indførte en nydesignet træningsdragt, by-rådsmedlem Verner Krastrup døbte en ny kajak navnet "Løke", og Vennernes formand Jakob Frederiksen døbte en båd-trailer navnet "Tusnelde". De Sydsjællandske Roklubbers Kaproning blev igen afviklet med stor sportslig succes og me-gen ros til VR.

Til gengæld kunne det magre resultat for antal roede kilometer opgøres til 10.740. årets flittigste (rigtige) roer blev den 80-årige Gunver Johansen med 600 km! Den længst roende kajakroer blev Jørgen Belling med 2.308 km.

1993

Birger Rasmussen blev i 1993 valgt til ny formand og indtog formandsstolen efter Jørn Hørdum

Ved standerhejsningen døbte Jørn Juhl fra Folkeoplysningsudvalget en nyindkøbt dobbeltsculler, som fik navnet "Prins Jørgen" efter en tidligere båd af samme type. Ved Sorø-Regattaen den 3. og 4. juli 1993 kom båden i ilden, da Rikke L. Jensen og Helle Jensen vandt to førstepladser i junior dobbeltsculler.

Klubbens 90 års jubilæum blev fejret i forbindelse med standerhejsningen den 15. april 1994. Om eftermiddagen var der reception og om aftenen fest for gamle og nye roere. Det blev en rigtig god dag for klubben med en glad formand Birger Rasmussen i spidsen. Ved aftenfesten var der festtaler af borgmester Elvar Thomsen og næstformand i Sjællandskredsen Ib Arnoldi.

1994

Året 1994 vil ellers gå over i historien, som det år, hvor det ikke lykkedes at få Kong Neptun med følge til at gæste Vordingborg. Det var nu ikke fordi majestæten var optaget andet steds, men det lykkedes

simpelthen ikke at skaffe folk nok til at gennemføre dåbsritualet. årets kaniner måtte derfor nøjes med en aftenfest.

Et par hundrede roere var lørdag, den 28. august 1994 samlet i Vordingborg for at afvikle De Sydsjællandske Roklubbers Kaproning. Ud af 33 udskrevne løb var der tilmeldinger til de 28, hvilket var en usædvanlig god tilslutning. Selv om VR ikke var så rigt repræsenteret på vandet, så blev arrangementet en ubetinget succes.

1996

I forbindelse med et større projekt omkring Aunø truede en planlagt fredning i 1996 med at forhindre al fremtidig roning mellem Vordingborg og Næstved. Efter protester med støtte fra både ro- og kajakforbundene blev fredningen tilpasset, så roning på strækningen stadig var mulig på nærmere præciserede vilkår.

I forbindelse med afholdelse af Kajaksporten dag i 1996 kunne Vordingborg roklub holde to nye havkajakker over dåben. Navnene blev "Frigg" og "Freja". året efter indføres efter flere tilløb og nogen skepsis vinterroning i kajak efter et meget stramt men også meget nødvendigt regelsæt.

1997

Efter ca. 25 års levetid var bro og ponton i 1997 efterhånden ved at nå pensionsalderen. En flok arbejdsivrige medlemmer godt hjulpet af en lokal entreprenør og et lokalt smedeværksted fik udskiftet det hele – en udskiftning der stod i godt 63.000 kr. Ved operationen blev selve broen kortere men bredere, mens pontonen blev gjort længere.

I forbindelse med De Sydsjællandske Roklubbers Sammenslutnings 75 årsdag var årets kaproning i 1997 igen henlagt til Nordhavnen i Vordingborg. Samtidig afvikledes De åbne Sjællandske Mesterskaber, hvilket naturligt nok medførte flere tilmeldte både end sædvanligt. Hele arrangementet forløb til alles tilfredshed, og afsluttedes med middag i klubhuset for 140 personer. Hovedtalere var sammenslutningens formand Tage Olsen, Korsør og Vordingborgs borgmester Elvar Thomsen.

1998

En anden traditionsrig begivenhed, nemlig Præstø-kaproningen, blev i 1998 heller ikke så ringe endda, idet høsten kunne opgøres til otte 1.-pladser, fire 2.-pladser og to 3.-pladser. Derved kunne en flok trætte VR-roere vende hjem som en klar vinder af årets dyst. Kun to løb måtte gennemføres uden deltagelse fra VR.

1999

I dagene 11. – 13. juni 1999 havde Sjællandskredsen henlagt sit Motionsstævne til Vordingborg – et stævne som krævede mange hjælpende hænder og et stort forudgående planlægningsarbejde. Efterfølgende kunne kun spores tilfredshed med arrangementet blandt de mere end 150 deltagere. Senere på året havde alle sportsklubber i Vordingborg som noget nyt arrangeret “Vordingsportsnat”, hvor de enkelte klubber på en anderledes måde kunne præsentere sin sport for byens borgere og selvfølgelig forhåbentlig derved generere medlemstilgang.

2000

Vordingborg Roklub tildeltes i år 2000 “Sjællandskredsens Skjold” for et stort og veludført arbejde for ungdomsroningen, og ved udgangen af året kunne det da også konstateres, at medlemstilgangen havde været 49 nye medlemmer, hvilket var 2 flere end i 1998, som ellers også var et godt år.

2001

I forbindelse med det lokale malerlaugs 100 års jubilæum i 2001 tilbød malermestrene med Jakob Frederiksen i spidsen at male klubhusets beton udvendigt. Da samtidig Sadolin Farveland tilbød at sponsere materialerne, blev klubhuset således frisket op både nemt og uden udgift for klubben. Med friske farver og anden udsmykning blev klubhuset et endnu flottere skue ved fjorden.

En epoke sluttede den 11. november 2001, idet det blev vedtaget at nedlægge De Sydsjællandske Roklubbers Sammenslutning. Sammenslutningen, der oprindeligt havde til formål at arrangere en årlig kaproning, nåede at eksistere i 79 gode år, de senere år dog med vigende tilslutning. Det kunne ved nedlæggelsen konstateres, at VR vel havde taget sin del af arrangementerne, men altid med glæde og oftest med et godt resultat.

2002

På generalforsamlingen i 2002 valgte Birger Rasmussen at overlade formandsposten til en anden efter 9 gode og frem-gangsrige år for VR. Til at løfte den tunge arv valgtes i stedet Lilian Jeppe Hansen, som derved også blev den første for-mand af det svage køn.

Efter en del overvejelser indførtes i juli 2002 et nyt elektronisk nøglesystem, som betød, at klubhuset automatisk kunne åbnes på bestemte tidspunkter og lukkes på andre, med mindre selvfølgelig man selv havde en nøgle.

Roaktiviteten i 2003 udmøntede sig i 21.694 roede kilometer, hvilket var ca. 2.500 km flere end i 2002.

Til at varetage dele af arrangementet omkring festligholdelsen af det forestående 100 års jubilæum nedsatte bestyrelsen et jubilæumsudvalg bestående af Søren Damgaard Olsen, Line Ørregaard Andersen, Jørn Hørdum, Birger Rasmussen, Kim Andreassen og Torben Nørgaard. Til aftenfesten i Medborgerhuset, Kirkeskoven var tilmeldt godt 220 deltagere.

I bestræbelserne på at holde medlemskontingentet nede på et acceptabelt niveau, har skiftende bestyrelser også i de sidste 25 år måttet udfolde stor kreativitet for at finde på indtægtsgivende aktiviteter. Klubbens drift kan nemlig ikke alene klares med betaling fra medlemmer, da kontingentet ville blive af en størrelse, som kun de færreste kan og vil betale. Medlemmerne har derfor gennem årene skaffet kærkomne tilskud til klubkassen ved blandt meget andet at deltage som figurerne fra Muppet Show i et optog, uddele telefonbøger, uddele sparepærer for SEAS, arrangere loppemarkeder og siden 1994 arrangere Havnejazz, det sidste i samarbejde med Jazzklub Saint Louis.

2004

Men samtidig med jubilæumsåret 2004 slutter en af Vordingborg Roklubs helt store og arbejdskrævende aktiviteter nemlig papirindsamlingerne.

De årligt tilbagevendende to papirindsamlinger havde siden starten i efteråret 1960 haft sit udgangspunkt flere steder, bl.a. en faldefærdig lade på Trellemarken og Brdr. Møllers garager både i Valdemarsgade og i Masnedsund. Ved papir-indsamlingen 10.-11. maj 1980 havde medlemmernes store fælles arbejdsprojekt imidlertid for første gang forplads og klubhuset på Nordhavnen som udgangspunkt. Som nævnt havde papirindsamlingerne været gennemført trofast to gange om året siden 1960, men ifølge en bekendtgørelse fra Miljøministeriet blev indsamling af papir en kommunal opgave med virkning fra 1. januar 1990. Vordingborg Kommune indgik derfor en aftale med Vordingborg Roklub, om at roklubben fremtidig skulle indsamle papir seks gange om året. Samtidig påtog Vordingborg Roklubs Venner sig at indsamle flasker og glas.

Bestyrelsens bud lød dengang på, at 15 personer i 3-4 biler ville kunne klare opgaven på de seks lørdage, der planlagdes. Virkeligheden viste noget andet, og for at få en fornuftig afvikling af en indsamling skulle helst ca. 30 medlemmer møde op for at bemane 6-8 biler, der låntes hos byens erhvervsdrivende.

For at anskueliggøre indsamlingsresultaterne kan det nævnes, at et højdepunkt fra dengang, der blev indsamlet to gange om året men da over en hel weekend, var efterårsindsamlingen i 1987, da der blev indsamlet og bundtet godt 74 tons papir. Efter overgangen til indsamling over seks gange årligt nåede man i januar 1999 op på over 48,5 tons papir og knapt 4,5 tons flasker og glas.

Medlemmernes anstrengelser gennem disse 44 år har samlet betydet en nettoindtægt til klubbens kasse på ikke mindre end over 1.200.000 kr., et økonomisk resultat, som mange andre klubber formentlig vil være misundelige over.

Kommunen har så ved indgangen til jubilæumsåret valgt en anden løsning, som formentlig er både dyrere og ringere, men det betyder også at Vordingborg Roklub i årene, der kommer, vil mangle et væsentligt beløb i klubkassen, der som alle foreningskasser ikke er særligt velpolstret.

Den nu siddende og kommende bestyrelser har derfor nok af udfordringer at se frem til. For at tiltrække og fastholde medlemmer skal der kæmpes mod et væld af andre fritidstilbud. Hus og omgivelser kræver sin opmærksomhed. Bådparken skal vedligeholdes og løbende fornyes. Medlemmernes specialinteresser skal tilgodeses og fremmes. Og det skal alt sammen ske til en medlemsbetaling, der er overkommelig og acceptabel.

Så derfor: At Vordingborg Roklub nu er rundet de 100 år betyder ingenlunde, at den kan klare sig selv. Der er stadig brug for en interesseret, aktiv og velmenende medlemskare, og som i så mange andre forhold i denne verden, så går det jo som regel – bare vi løfter i flok.

Succes venter den, som på forhånd har alt i orden – folk kalder det held. Fiasko er sikret den, der ikke i tide har truffet de nødvendige forholdsregler – folk kalder det uheld.

Torben Nørgaard, lørdag d. 8. juni 2013